



Op het moment dat Annika in de schuilplaats onder haar bed naar haar zwaard zocht, veegde Lennox bloed van het zijne.

Lennox overzag de heuvel en kwam ondertussen weer op adem. Nog eens drie zielen om toe te voegen aan het aantal dat hij allang niet meer bijhield. Na alle levens die aan de punt van zijn zwaard ten einde waren gekomen, kon niemand in het Dahrainse leger zijn gezag nog betwisten. Annika daarentegen had één keer bloed vergoten, en dat was puur toeval geweest. Toch waren er ook maar weinigen die haar gezag konden betwisten.

Het grote verschil was dat degenen die dat konden het ook deden.

Annika stond voorzichtig op, want haar benen deden nog steeds een beetje pijn. Ze oefende met lopen tot ze zich weer zo sierlijk kon bewegen als ze gewend was, en tegen de tijd dat haar dienstmeisje binnenkwam, waren ze het erover eens dat haar tred ermee door kon. Ze ging aan haar kaptafel zitten, met haar ogen op de rand van haar bed gericht dat ze in de spiegel zag. Haar zwaard, verstopt onder haar bed, zou daar nog een dag of twee moeten blijven liggen, maar ze was blij dat ze korte metten zou kunnen maken met een van de weinige regels die ze nog kon overtreden.

Ondertussen stak Lennox zijn zwaard in de schede en liep de stille heuvel af. Kawan zou blij zijn met het nieuws dat hij voor hem had. Omdat hij zijn situatie zo veilig mogelijk wilde stellen, zorgde hij ervoor dat Kawan nooit reden had om ontevreden over hem te

zijn. Wanneer deze oorlog voorbij was – als hij al ooit begon – zou een heel koninkrijk onderworpen worden, en dan zou Lennox het in zijn macht hebben.

Annika en Lennox richtten zich allebei op de dag die ging komen, zonder te weten dat de ander bestond en blind voor hoe ze elkaars leven zouden veranderen.

En voor hoe ze dat al onherroepelijk hadden gedaan.

Lennox



Ik liep terug naar het kasteel en probeerde te besluiten waar ik eerst heen zou gaan: naar mijn vertrekken of naar de eetzaal. Ik keek naar mijn jas en laarzen en veegde over mijn wang. Op de rug van mijn hand zaten sporen van vuil, zweet en bloed, en ik zag ook behoorlijk wat vlekken op mijn hemd.

Dan werd het dus de eetzaal. Zodat iedereen het kon zien.

Ik liep naar de ingang aan de oostkant, het minst verzorgde deel van kasteel Vosino. Om eerlijk te zijn was de rest niet veel beter.

Bij gebrek aan een beter woord was Vosino een afdankertje, leeg achtergelaten door een of ander vergeten koninkrijk en opgeëist als ons thuis. Er werd nauwelijks moeite gedaan het te onderhouden. Het was tenslotte maar voor tijdelijk bedoeld.

Toen ik binnenkwam, zag ik Kawan aan de hoofdtafel zitten. Zoals gewoonlijk zat mijn moeder naast hem.

Er kwam nooit iemand bij hen zitten. Zelfs ik was nog nooit uitgenodigd aan te schuiven.

De andere soldaten zaten waar ze wilden, alle niet-officiële rangen door elkaar.

Zodra ik binnenkwam trok ik de aandacht. Ik slenterde bedaard door het middenpad, met mijn pols op het gevest van mijn zwaard. Gesprekken verstilden tot gefluister, terwijl mensen hun hals uitstrekten om me beter te kunnen zien.

Mijn moeder merkte me als eerste op. Met haar lichtblauwe ogen

keek ze me stuurs aan. Wanneer mensen zich bij ons aansloten, werden juwelen en japonnen vervangen door een soort uniform, en de meesten hielden weinig persoonlijke spullen over. Daar plukte mijn moeder de vruchten van: elke dag kwam ze voor het eten naar beneden in een jurk die ooit door iemand anders in het kasteel was gedragen, de enige vrouw in kasteel Vosino die dat voorrecht had gehad.

Rechts van haar werd Kawans gezicht afgeschermd door de beker waaruit hij dronk. Hij zette hem met een klap op tafel en veegde met de achterkant van zijn toch al vuile mouw zijn piekerige baard af. Met een zware zucht richtte hij zijn blik op mij.

‘Wat is dat?’ Hij wees naar mijn bebloede kleding.

‘Vanochtend probeerden drie soldaten te deserteren,’ deelde ik hem mee. ‘Misschien kun je een kar sturen om de lijken op te halen, voordat de wolven op strooptocht gaan.’

‘Is dat alles?’ vroeg Kawan.

Is dat alles?

Nee, het was niet alles. Het was de meest recente actie in een reeks acties uitgevoerd voor ons volk, uitgevoerd namens Kawan, uitgevoerd om mezelf te bewijzen. En hier stond ik dan, stil en besmeurd met bloed te wachten tot hij me eindelijk – éindelijk – zou erkennen.

Ik bleef staan waar ik stond, want ik stond erop dat hij er nota van nam.

‘Ik vind het behoorlijk indrukwekkend dat ik in mijn eentje drie jonge, goed getrainde rekruten in het donker heb weten te overmeesteren. Dat ik onze locatie en intenties geheim heb weten te houden en er zonder kleerscheuren vanaf ben gekomen. Maar misschien heb ik het mis.’

‘Zoals gewoonlijk,’ mopperde hij. ‘Trista, zeg tegen je zoon dat hij rustig moet worden.’

Mijn ogen schoten naar mijn moeder, die bleef zwijgen. Ik wist dat hij me uitdaagde; dat was een van zijn favoriete bezigheden. En toch stond ik op het punt toe te happen. Ik werd gered door ophef in de gang.

‘Maak plaats! Maak plaats!’ riep een jongen die de zaal in rende. Zo’n kreet betekende maar één ding: de meest recente Opdracht zat erop en onze troepen waren teruggekeerd.

Ik draaide me om en zag Aldrik en zijn meelopers de eetzaal in wandelen, en ieder trok twee koeien achter zich aan.

Kawan grinnikte zacht, en ik stapte opzij, want mijn moment was voorbij.

Aldrik was precies wat Kawan zocht. Brede schouders en een buigzame wil. Zijn warrige bruine haar viel over zijn voorhoofd toen hij neerknielde op de plek waar ik even daarvoor had gestaan. Achter hem stonden twee soldaten die hij speciaal had uitgekozen om hem te helpen bij zijn Opdracht. Ze zaten onder de rode modder, en een van hen had geen hemd meer aan.

Ik sloeg mijn armen over elkaar en nam het tafereel in me op. Zes koeien in de eetzaal.

Aldrik had ze buiten kunnen laten, maar hij wist duidelijk dat dit verreweg de grootste en beste verovering was die een van deze missies had opgeleverd.

De slechtste? Een lijk in een juten zak.

‘Machtige Kawan, ik heb een zes runderen meegebracht voor het Dahrainse leger. Ik bied u mijn offerande aan in de hoop dat het mijn trouw en waardigheid bewijst,’ zei Aldrik met diep gebogen hoofd.

Verschillende mensen applaudisseerden, blij met de vangst. Alsof die genoeg was om zelfs maar een fractie van ons te voeden.

Kawan stond op en liep naar hem toe om de koeien te inspecteren. Toen hij daarmee klaar was, gaf hij Aldrik een klap op zijn schouder en wendde zich tot de menigte. ‘Wat zeggen jullie ervan? Bevalt deze offerande jullie?’

‘Ja!’ riep iedereen. Nou ja, bijna iedereen.

Kawan liet een kelig lachje horen. ‘Ik ben het met jullie eens. Sta op, Aldrik. Je hebt je volk goed gediend.’

Er klonk applaus en de menigte dromde om Aldrik en zijn team heen. Snel maakte ik van de gelegenheid gebruik om ervandoor te

gaan. Ik kon me alleen maar hoofdschuddend afvragen van wie hij ze had gestolen. Ik wilde hem in gedachten veroordelen omdat hij zo trots op zichzelf was, maar toen keek ik naar mijn hemd, herinnerde mezelf eraan wie ik was en liet het los.

Het was gewoon een klus, en nu was mijn klus geklaard en ging ik even mijn ogen dichtdoen. Nou ja, als de enige vrouw in dit kasteel om wie ik gaf dat toestond.

Ik opende mijn deur en meteen begon Thistle te keffen.

Ik grinnikte. 'Ik weet het. Ik weet het.' Ik liep naar mijn slordig opgemaakte bed en aaide de vacht achter in haar nek.

Ik had Thistle gevonden toen ze nog maar een welpje was. Ze was gewond, en haar roedel leek haar te hebben verlaten. Als iemand dat begreep, was ik het wel. Hoewel grijze vossen gewoonlijk nachtdieren zijn – iets waar ik door schade en schande achter was gekomen – leefde ze altijd op wanneer ik binnenkwam.

Ze plofte weer op het bed neer en rolde op haar rug. Ik krabbelde haar en schoof toen de planken voor het raam weg.

'Sorry,' zei ik tegen haar. 'Ik wilde gewoon niet dat je me met een zwaard zag. Niet op die manier. Je kunt nu gaan, als je wilt.'

Ze bleef op het bed liggen terwijl ik mezelf in de kleine, kapotte spiegel op mijn bureau bekeek. Het was erger dan ik had gedacht. Er zaten moddervegen op mijn voorhoofd en bloedspetters op mijn wang. Ik haalde diep adem en doopte een handdoek in mijn waterbak om alles wat ik had gedaan weg te veegen.

Thistle ijsbeerde nu over mijn bed en keek me aan met wat ik zou zweren dat een bezorgde blik was. Grijze vossen behoren tot de familie van de honden. Ze had de zintuigen van een wolf, en ik twijfelde er niet aan dat ze nu alles aan me kon ruiken. Ik had het gevoel dat ze precies wist wat voor mens ik was en wat ik had gedaan. Maar ze was vrij om te komen en gaan, en ze kwam altijd terug, dus ik hoopte maar dat ze het me niet kwalijk nam.

Het maakte hoe dan ook niet uit. Ik nam het mezelf kwalijk.

Annika



'Zo, milady,' zei Noëmi, terwijl ze de voorkant van mijn jurk aan de borstlap vastspeldde. 'Dit is de laatste.' Ze beet op haar lip en leek iets te overpeinzen.

Ik probeerde haar mijn meest geruststellende glimlach te schenken. 'Wat het ook is, zeg het gewoon. Sinds wanneer hebben wij geheimen voor elkaar?'

Nerveus raakte ze haar donkere krullen aan. 'Het is geen geheim, milady. Ik vraag me alleen af of u er klaar voor bent om hem weer te zien. Om wie dan ook weer te zien.'

Noëmi beet op haar lip. Het was een van haar vele vertederende gewoonten.

Ik pakte haar hand. 'Morgen is het Stichtingsdag. Het volk moet zien dat het goed gaat met hun prinses. Mijn aanwezigheid aan het hof is bemoedigend voor onze landgenoten, en hen bemoedigen is mijn voornaamste taak.' Ik boog mijn hoofd.

Als Noëmi mijn zus was geweest, zou ze misschien met me in discussie zijn gegaan. Als mijn dienstmeisje zei ze simpelweg: 'Goed dan.'

Nu mijn haar was geborsteld en mijn jurk in orde was, schoof Noëmi mijn voeten in mijn stevigste schoenen en liep ik naar buiten.

Hoewel ik hier al mijn hele leven woonde, was ik nog steeds onder de indruk van kasteel Meckonah, met zijn grote ramen, enorme

marmere vloeren en scala aan galerijen. Meckonah was mooi, maar het was bovenal mijn thuis.

In plaats van in de kerk te trouwen, hadden mijn vader en moeder hun huwelijksgeloften buiten in het veld uitgewisseld.

Ik was hier geboren, had hier mijn eerste woordjes gezegd, eerste stapjes gezet, eerste alles gedaan. Ik was zo trots op dit alles, zo verliefd op dit kasteel en dit land. Er was maar weinig wat ik er niet voor zou doen. Sterker nog, blijkbaar was er niets wat ik niet voor Kadier zou doen.

Langzaam liep ik naar de eetzaal. Toen ik de deur naderde, bleef ik even staan. Misschien had Noëmi gelijk; misschien was het te vroeg. Helaas hadden ze me gezien, dus was het te laat.

Escalus zag me eerder dan mijn vader, en hij stond snel op om me te begroeten. De eerste echte glimlach sinds weken verspreidde zich over mijn gezicht terwijl hij me omhelsde.

‘Ik wilde je dolgraag zien, maar Noëmi zei dat je geen gezelschap wilde,’ zei hij zacht. Hij bracht een hand omhoog en veegde een lok haar uit zijn gezicht. Hoewel Escalus en ik allebei het asbruine haar en warme bruine ogen van onze moeder Evelina hadden, was Escalus duidelijk een afspiegeling van Theron Vedette.

‘Het was saai, kan ik je verzekeren. Ik zat maar te zuchten over mijn toestand. Trouwens, ik weet zeker dat jij belangrijker dingen te doen had.’ Hoewel ik luchtig probeerde te klinken, voelde ik dat dat niet lukte.

‘Je ziet er anders uit,’ zei hij, en hij legde troostend een hand op mijn schouder.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik voel me ook anders.’

Hij slikte moeizaam. ‘Het is dus allemaal geregeld?’

Ik knikte en dempte mijn stem. ‘Het hangt nu allemaal af van vaders timing.’

‘Kom eten. “Kaneel geneest alle leed”.’

Ik giechelde onder het lopen, want ik moest denken aan de woorden van onze moeder. Ze had veel remedies voor alles wat de ziel kwelde. Zonneschijn, muziek, kaneel...

Maar mijn lach was van korte duur toen ik naar de andere kant van de tafel liep en een reverentie maakte voor mijn vader. Wie zou hij vandaag zijn?

‘Uwe Majesteit,’ zei ik als groet.

‘Annika. Blij te zien dat het weer goed met je gaat,’ zei hij op scherpe toon. Door die tien woorden wist ik dat de duisternis die soms op zijn gemoed neerdaalde vandaag dicht en zwaar was.

Terneergeslagen nam ik links van hem plaats, en ik keek uit op de hovelingen die stilletjes hun ontbijt aten. Op een bepaalde manier was het muzikaal, de vorken en messen die tegen de porseleinen borden tikten, geklingel tussen het zachte gegons van stemmen. Licht stroomde door de gewelfde ramen naar binnen, en het leek alsof de ochtend ons een mooie dag beloofde.

‘Nu jullie toch wakker zijn, moeten we wat zaken bespreken,’ begon mijn vader. ‘Morgen is het Stichtingsdag, dus Nickolas komt vanavond aan. Het leek me een uitstekende gelegenheid voor jou om hem ten huwelijk te vragen.’

‘Vanavond?’ Ik had me min of meer neergelegd bij de beslissing, al had ik gedacht dat ik meer tijd zou hebben. ‘Hoe wist je dat ik vandaag weer naar het hof zou komen?’

‘Dat wist ik niet, maar het moet hoe dan ook gebeuren. Hij komt zelden zonder reden naar het hof, en beter vroeg dan laat. Je kunt hem na het eten vragen.’

Nou, dat had hij netjes geregeld.

‘En... moet ik hém vragen?’

Mijn vader haalde zijn schouders op. ‘Dat is het protocol. Jij hebt een hogere rang dan hij.’ Hij keek me met tot spleetjes geknepen ogen aan, nog steeds boos op me omdat ik tegen hem in was gegaan. ‘En jij hebt een... sterker karakter dan we ooit hebben geweten. Dus ik zie jou niet flauwvallen bij het idee de leiding te nemen.’

Ik wilde tegen hem schreeuwen, hem smeken mijn lieve vader naar me terug te laten komen. Achter die ogen zat een man die me begreep, die mijn moeders trekken in mijn gezicht herkende. En ik miste hem zo erg dat ik mijn uiterste best deed déze man niet te minachten.

Maar ik was nog steeds mijn moeders dochter. Voor haar hield ik mijn glimlach op mijn gezicht geplakt, vast van plan te behouden wat er van ons gezin over was.

‘Nee, milord. Geen probleem.’

‘Mooi.’ Hij ging door met eten.

Escalus kwam zijn belofte na. De kaneelbroodjes met glazuur lagen binnen handbereik. Maar hoe verlokkelijk ze ook waren, ik had helemaal geen trek meer.

Lennox



Een paar uur later werd ik met Thistles snuit op mijn been wakker. Ik keek op haar neer en vroeg me af waarom ze niet wegliep naar waar ze zich het grootste deel van de dag verschool. Misschien wist ze gewoon dat ik haar nodig had.

De bessen die ik vanochtend had geplukt, zaten nog in mijn heupgordel. Ik legde ze voor haar op de rand van het bed, terwijl ik mezelf aankleedde voor de rest van de dag. Een zwarte broek in zwarte leren laarzen en een wit hemd onder een zwart gilet. En hoewel ik niet van plan was vandaag te gaan paardrijden, deed ik mijn cape om.

Ik wandelde van diep in het kasteel naar buiten, het nevelige daglicht in. De wind vanaf zee tilde mijn haar op terwijl ik in de richting van de velden liep.

Ik kon over het stenige pad naar de zee kijken, waar mensen met brede netten samen visten, in het handjevol bootjes dat we hadden. Anderen waren verspreid over de velden graan aan het oogsten. In de omringende bossen en op de berg groeiden wat wilde vruchten en noten, en op het land hier konden we gewassen verbouwen, als we er maar werk in staken. Het was jammer dat het zo véél werk was.

In de verte hoorde ik zwaardgeklatter, en ik liep naar de arena met de bedoeling een handje te helpen bij de training. Daar aangekomen zag ik dat de groep al in Inigo's capabele handen was en ik